

[Lysholt Hansen.]

har socialdemokratiet sit store medansvar for, og så kan vi ikke acceptere, at tilfældige folketingsmedlemmer i løbet af mindre end 14 dage sidder og hitter ud af, at de og de love skal ændres eller ophæves.

Da de enkelte lovforslag, der er led i spareplanen, kommer til behandling her i tinget hver for sig, skal jeg ikke gå nærmere ind på disse. Vi vil i den kommende tid i finansudvalget få lejlighed til kritisk at gennemgå de enkelte poster i spareplanen. Vi må her prøve at finde ud af, hvor stor en del af de foreslåede besparelser på drifts- og anlægsbudgetterne der er virkelig besparelser. I 21 mands udvalget har finansministeren erkendt, at en betydelig del af besparelserne beror på, at der har været optaget bevillinger, som man simpelt hen ikke af den ene eller den anden grund har kunnet bruge, og sådanne besparelser er det jo ingen heltegering at nå frem til. Finansministeren har lovet at undersøge, hvor stor en del af de 528 mill. kr. der er kommet til veje på denne måde, og det er da nu, hvis ikke jeg husker galt, 14 dage eller 3 uger siden, ministeren lovede det, så måske kan vi få det at vide i morgen.

Måske kan vi i finansudvalget finde flere af den slags besparelser, så vi kan undgå nogle af de forslag, som betyder, at mennesker med de laveste indtægter kommer til at bære større byrder, end rimeligt er, enten direkte i form af større bidrag til arbejdsløshedskasse, sygekasse, betaling til børneinstitutioner, betaling for undervisning eller indirekte ved, at staten lægger udgifter over på kommunerne. Jeg må måske erindre de politikere, der i deres visdom har fundet ud af disse besparelser, om, at timelønnen for titusinder af arbejdsmænd i provinsen endnu ligger på kun 11 kr. 9 øre, og at andre grupper på arbejdsmarkedet ligger med en endnu lavere timeløn. Mon ikke man skulle tænke sig om endnu en gang, inden man lægger øgede byrder på disse mennesker, som bestemt ikke i kraft af et for stort

forbrug har bidraget til vor dårlige handels- og betalingsbalance.

Det bringer mig over til at spørge finansministeren, om han ikke med den finanspolitiske stramning, han dels i år, dels i det kommende år gennemfører set i relation til de indkomstforudsætninger, regeringen har opstillet for lønoverenskomsterne, begynder at nære betænkeligheder med hensyn til den lammelse af initiativet, som han som oppositionsordfører bekymrede sig så stærkt for, da skattetrykket endnu kun udgjorde 37 pct. mod nu tæt op mod 50 pct. af nationalindkomsten.

Får regeringen gennemført sin indkomstpolitik, vil de erhvervsaktive befolkningsgrupper i det kommende år næppe få nogen stigning i de gennemsnitlige disponible restindkomster. Man må derfor spørge sig selv, om regeringen med sin overbudgetteringspolitik, med det kæmpestore kasseoverskud i det kommende år, og også i det forløbne for øvrigt, når sit mål, nemlig den nedsættelse af forbruget, som skulle resultere i en bedre handels- og betalingsbalance. For indeværende år kan man allerede konstatere, at det gør man ikke. Handelsbalanceunderskuddet, der i de tre første kvartaler af 1970 er nået op i nærheden af 6 milliarder kr., vil efter alt at dømme komme op på den anden side af de 6,3 milliarder kr., der blev resultatet for året 1969. Det vil sige, at regeringen i de tre første år har lige så stort et handelsbalanceunderskud som i de fem foregående år under socialdemokratisk ledelse. Det var vel ikke just det, befolkningen havde ventet.

Betalingsbalanceunderskuddet har ikke formet sig stort bedre. Rekordunderskuddet i 1969 på 3,1 milliarder kr. vil efter alt at dømme i år nå op, om ikke på 4, så dog i nærheden af 4 milliarder kr., selv om der må forventes en nedgang i årets sidste måneder, bl. a. fordi den aftagende produktionsstigning giver et mindre importbehov, og fordi prisstigningerne på de varer, vi importerer, er taget af, samtidig med at vor egen eks-